

Dz.U.94.70.307

2004-05-01

zm.wyn.z

Dz.U.U.E.L.2002.190.1

art. 31 ust. 1

**EUROPEJSKA
KONWENCJA O EKSTRADYCYJ,**

sporządzona w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r.,

Protokół dodatkowy do powyższej konwencji, sporządzony w Strasburgu dnia 15 października 1975 r. i Drugi protokół dodatkowy do powyższej konwencji, sporządzony w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r.*

(Dz. U. z dnia 21 czerwca 1994 r.)

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 13 grudnia 1957 r. została sporządzona w Paryżu Europejska konwencja o ekstradycji, w dniu 15 października 1975 r. został sporządzony w Strasburgu Protokół dodatkowy do powyższej konwencji, a w dniu 17 marca 1978 r. został sporządzony w Strasburgu Drugi protokół dodatkowy do powyższej konwencji, w następującym brzmieniu:

EUROPEJSKA KONWENCJA O EKSTRADYCYJ^{*)}

Państwa-Sygnatariusze, Członkowie Rady Europy,

mając na uwadze, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności między jej Członkami;

mając na uwadze, że cel ten może zostać osiągnięty przez zawarcie umów lub przez podjęcie wspólnych działań w dziedzinie prawa;

mając na uwadze, że przyjęcie jednolitych zasad w zakresie ekstradycji może przyczynić się do osiągnięcia tego celu,

uzgodniły, co następuje:

^{*)}Rozbieżność w konwencji określeń "ekstradycja" i "wydanie" jest zamierzona ze względu na konieczność dostosowania nazewnictwa do praktyki międzynarodowej i polskiego prawa karnego.

Artykuł 1

Obowiązek wydania

Umawiające się Strony zobowiązują się do wzajemnego wydawania, zgodnie z postanowieniami i na warunkach określonych w niniejszej konwencji, wszystkich osób ściganych za popełnienie przestępstwa albo poszukiwanych w celu wykonania kary lub środka zabezpieczającego, orzeczonych przez właściwe organy Strony wzywającej.

Artykuł 2

Przestępstwa stanowiące podstawę wydania

1. Podstawę wydania stanowią przestępstwa zagrożone według prawa Strony wzywającej i Strony wezwanej karą pozbawienia wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej jednego roku lub karą surowszą albo czyny, wobec sprawców których można orzec środek zabezpieczający w takim samym wymiarze. Jeżeli na terytorium Strony wzywającej zapadło już orzeczenie skazujące na karę pozbawienia wolności lub orzeczono o środku zabezpieczającym, wydanie może nastąpić, jeżeli orzeczono karę lub środek w wymiarze co najmniej 4 miesięcy.

2. Jeżeli wniosek o wydanie dotyczy kilku różnych przestępstw, z których każde, według prawa Strony wzywającej i Strony wezwanej, zagrożone jest karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym, ale niektóre nie spełniają warunku dotyczącego wymiaru orzeczonej kary, Strona wezwana może zgodzić się na wydanie również w odniesieniu do takich przestępstw.

3. Każda z Umawiających się Stron, której ustawodawstwo nie zezwala na wydanie za niektóre przestępstwa określone w ustępie 1 niniejszego artykułu, może wyłączyć te przestępstwa z zakresu stosowania konwencji.

4. Każda z Umawiających się Stron, która zamierza skorzystać z możliwości określonej w ustępie 3 niniejszego artykułu, przekaże Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia wykaz przestępstw, w odniesieniu do których zezwoli na wydanie, bądź wykaz przestępstw, w odniesieniu do których wydanie jest wyłączone, podając równocześnie przepisy prawne zezwalające na wydanie lub je wyłączające. Sekretarz Generalny Rady przekaże te wykazy do wiadomości innych Sygnatariuszy.

5. Jeżeli w późniejszym okresie ustawodawstwo Umawiającej się Strony wyłączy wydanie w odniesieniu do innych przestępstw, Strona ta powiadomi o tym w drodze notyfikacji Sekretarza Generalnego Rady, który przekaże tę informację do wiadomości innych Sygnatariuszy. Notyfikacja nabiera mocy po upływie trzech miesięcy licząc od daty jej otrzymania przez Sekretarza Generalnego.

6. Każda ze Stron, która skorzysta z możliwości określonej w ustępach 4 i 5 niniejszego artykułu, może w każdym czasie włączyć do zakresu stosowania niniejszej konwencji przestępstwa, które zostały z niej wyłączone. Powinna ona zawiadomić o tych zmianach Sekretarza Generalnego Rady, który przekaże te informacje do wiadomości innych Sygnatariuszy.

7. Każda ze Stron może zastosować zasadę wzajemności w odniesieniu do jakichkolwiek przestępstw wyłączonych z zakresu stosowania konwencji na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 3

Przestępstwa polityczne

1. Zgoda na wydanie nie zostanie udzielona w odniesieniu do przestępstwa uważanego przez Stronę wezwaną za polityczne lub za fakt pozostający w związku z takim przestępstwem.

2. Powyższą zasadę stosuje się również, jeżeli Strona wezwana ma poważne podstawy do przypuszczenia, że wniosek o wydanie za przestępstwo pospolite został złożony w celu ścigania lub ukarania osoby ze względu na jej rasę, wyznanie, narodowość lub poglądy polityczne albo że jej sytuacja może ulec pogorszeniu z jednej z tych przyczyn.

3. Dla celów niniejszej konwencji zamach na życie szefa Państwa lub członka jego rodziny nie będzie uważany za przestępstwo polityczne.

4. Stosowanie niniejszego artykułu nie naruszy zobowiązań Stron, jakie podjęły obecnie lub mogą podjąć w przyszłości na podstawie jakichkolwiek innych umów międzynarodowych o charakterze wielostronnym.

Artykuł 4

Przestępstwa wojskowe

Wydanie za przestępstwa wojskowe, nie będące przestępstwami pospolitymi, jest wyłączone z zakresu stosowania niniejszej konwencji.

Artykuł 5

Przestępstwa skarbowe

Wydanie na warunkach określonych w niniejszej konwencji za przestępstwa podatkowe, celne i dewizowe może nastąpić wyłącznie wtedy, gdy Umawiające się Strony porozumieją się co do danego przestępstwa lub kategorii przestępstw.

Artykuł 6

Wydanie własnych obywateli

1. (a) Każda z Umawiających się Stron ma prawo do odmowy wydania własnych obywateli.

(b) Każda z Umawiających się Stron może, w drodze oświadczenia złożonego w chwili podpisania albo składania dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia, określić, w zakresie jej dotyczącym, znaczenie pojęcia "obywatele" w rozumieniu niniejszej konwencji.

(c) Obywatelstwo osoby określa się w chwili podejmowania decyzji o wydaniu. Jeżeli jednak obywatelstwo Państwa wezwanego ustalone zostanie dopiero w okresie między podjęciem decyzji a datą przewidzianą dla przekazania, Strona wezwana będzie mogła również skorzystać z postanowienia zawartego w punkcie (a) niniejszego ustępu.

2. Jeżeli Strona wezwana odmówi wydania własnego obywatela, powinna ona na wniosek Strony wzywającej przekazać sprawę właściwym organom w celu wszczęcia, w stosownych wypadkach, postępowania karnego. W tym celu przekazuje się bezpłatnie akta, informacje i przedmioty pozostające w związku z przestępstwem w drodze przewidzianej w artykule 12 ustęp 1. Stronę wzywającą zawiadamia się o sposobie załatwienia jej wniosku.

Artykuł 7

Miejsce popełnienia przestępstwa

1. Strona wezwana może odmówić wydania osoby za przestępstwo, które według jej ustawodawstwa zostało popełnione w całości lub w części i na jej terytorium lub w miejscu traktowanym jak jej terytorium.

2. Jeżeli przestępstwo stanowiące podstawę wniosku o wydanie zostało popełnione poza terytorium Strony wzywającej, można odmówić wydania jedynie wtedy, gdy ustawodawstwo Strony wezwanej nie zezwala na ściganie przestępstwa tego rodzaju popełnionego poza jej terytorium lub gdy nie zezwala ono na wydanie za przestępstwo stanowiące podstawę wniosku.

Artykuł 8

Ściganie za to samo przestępstwo

Strona wezwana może odmówić wydania osoby, jeżeli właściwe organy tej Strony wszczęły przeciwko niej postępowanie o przestępstwo lub przestępstwa stanowiące podstawę wniosku.

Artykuł 9

Ne bis in idem

Odmawia się wydania, jeżeli wobec osoby, której dotyczy wniosek, zapadło prawomocne orzeczenie właściwych organów Strony wezwanej, dotyczące przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi żąda się wydania. Można odmówić wydania, jeżeli właściwe organy Strony wezwanej zdecydowały o niewszczęciu postępowania lub o jego umorzeniu w związku z tym lub tymi samymi przestępstwami.

Artykuł 10

Przedawnienie

Odmawia się wydania, jeżeli według ustawodawstwa Strony wzywającej lub Strony wezwanej nastąpiło przedawnienie karalności lub wykonania kary.

Artykuł 11

Kara śmierci

Jeżeli przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, jest według ustawodawstwa Strony wzywającej zagrożone karą śmierci, a taka kara nie jest przewidziana za nie przez ustawodawstwo Strony wezwanej lub nie jest tam zwyczajowo wykonywana, można odmówić wydania, chyba że Strona wzywająca zagwarantuje w sposób uznany przez Stronę wezwaną za wystarczający, że kara śmierci nie zostanie wykonana.

Artykuł 12

Wniosek i załączone dokumenty

1. Wniosek sporządza się na piśmie i przekazuje w drodze dyplomatycznej. Dwie lub więcej Stron może bezpośrednio uzgodnić między sobą inny sposób porozumiewania się.

2. Do wniosku dołącza się:

- a) oryginał lub uwierzytelniony odpis podlegającego wykonaniu orzeczenia skazującego lub o zastosowaniu środka zabezpieczającego albo innego dokumentu mającego taką samą moc prawną, wydanego w formie określonej przez prawo Strony wzywającej;
- b) opis czynów faktycznych, w związku z którymi wnioskuje się o wydanie. Czas i miejsce popełnienia czynów, ich kwalifikacja prawna oraz wskazanie przepisów prawnych mających zastosowanie powinny być podane możliwie dokładnie; oraz
- c) kopię przepisów prawnych mających zastosowanie lub, jeżeli nie jest to możliwe, oświadczenie na temat prawa mającego zastosowanie, jak również możliwie dokładne dane osoby, której wydania żąda się, oraz wszelkie inne informacje pomocne dla ustalenia jej tożsamości i obywatelstwa.

Artykuł 13

Informacje dodatkowe

Jeżeli informacje przekazane przez Stronę wzywającą uznane będą za niewystarczające dla podjęcia przez Stronę wezwaną decyzji w trybie niniejszej konwencji, Strona ta zwróci się o dostarczenie niezbędnych dodatkowych informacji i w tym celu może wyznaczyć termin do ich otrzymania.

Artykuł 14

Zasada ograniczenia ścigania

1. Osoba wydana nie będzie ścigana, skazana ani też pozbawiona wolności w celu wykonania kary lub zastosowania środka zabezpieczającego ani też poddana jakimkolwiek innym ograniczeniom wolności osobistej za jakiegokolwiek przestępstwo popełnione przed wydaniem, inne niż to, w związku z którym nastąpiło wydanie, z wyjątkiem następujących wypadków:

- a) jeżeli Strona, która ją wydała, wyrazi na to zgodę. W tym celu sporządza się wniosek, do którego dołącza się dokumenty określone w artykule 12, oraz protokół zawierający oświadczenia osoby wydanej dotyczące danego przestępstwa. Zgoda zostanie wyrażona, jeżeli przestępstwo, w związku z którym wnosi się o nią, stanowi samo podstawę do wydania na mocy niniejszej konwencji;
- b) jeżeli, mając ku temu możliwość, osoba wydana nie opuściła w ciągu 45 dni od daty jej ostatecznego zwolnienia terytorium Strony, której została wydana, lub po jego opuszczeniu powróciła na nie.

2. Jednakże Strona wzywająca może podjąć działania niezbędne do wydalenia osoby z jej terytorium bądź przerwania biegu przedawnienia, zgodnie ze swym prawem wewnętrznym, w tym również

skorzystania z trybu zaocznego.

3. Jeżeli w toku postępowania zmieni się kwalifikacja prawna zarzucanego czynu, osoba wydana nie może być sądzona lub skazana, chyba że istotne znamiona czynu przy zmienionej kwalifikacji pozwoliłyby na wydanie.

Artykuł 15

Ponowne wydanie Państwu trzeciemu

Z zastrzeżeniem wypadku określonego w artykule 14 ustęp 1 punkt (b), zgoda Strony wezwanej jest niezbędna do przekazania przez Stronę wzywającą innej Stronie lub Państwu trzeciemu osoby, która została jej wydana i która jest poszukiwana przez inną Stronę lub Państwo trzecie za przestępstwo popełnione przed wydaniem. Strona wezwana może zażądać przedłożenia dokumentów określonych w artykule 12 ustęp 2.

Artykuł 16

Tymczasowe aresztowanie

1. W nagłych wypadkach właściwe organy Strony wzywającej mogą zwrócić się z wnioskiem o tymczasowe aresztowanie poszukiwanej osoby. Właściwe organy Strony wezwanej podejmą decyzję w sprawie wniosku, zgodnie ze swym prawem wewnętrznym.

2. Wniosek o tymczasowe aresztowanie powinien wskazywać na istnienie dokumentów określonych w artykule 12 ustęp 2 punkt (a) i zawiadamiać o zamiarze wystąpienia z wnioskiem o wydanie; wniosek powinien także określać przestępstwo, w związku z którym będzie żądać się wydania, miejsce i czas jego popełnienia, jak również zawierać wszelkie dostępne dane poszukiwanej osoby.

3. Wniosek o tymczasowe aresztowanie będzie przekazany właściwym organom Strony wezwanej w drodze dyplomatycznej bądź bezpośrednio drogą pocztową lub telegraficzną, lub za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol) albo w jakikolwiek inny, udokumentowany na piśmie sposób lub zaakceptowany przez Stronę wezwaną. Organ wzywający zostanie niezwłocznie poinformowany o sposobie załatwienia wniosku.

4. Tymczasowe aresztowanie może być zakończone, jeżeli w ciągu 18 dni od chwili aresztowania Strona wezwana nie otrzyma wniosku o wydanie oraz dokumentów określonych w artykule 12. Okres takiego aresztowania w żadnym wypadku nie może przekroczyć 40 dni licząc od daty aresztowania. Tymczasowe zwolnienie jest jednak dopuszczalne w każdym czasie, jeśli Strona wezwana podejmie wszelkie niezbędne, jej zdaniem, środki dla zapobieżenia ucieczce osoby, której dotyczy wniosek.

5. Zwolnienie nie stoi na przeszkodzie ponownemu aresztowaniu osoby i jej wydaniu, jeżeli wniosek o jej wydanie wpłynie w terminie późniejszym.

Artykuł 17

Zbieg wniosków

Jeżeli o wydanie osoby wnosi jednocześnie kilka Państw za to samo przestępstwo bądź za różne przestępstwa, Strona wezwana podejmie decyzję w tym przedmiocie, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności, a w szczególności wagę przestępstw i miejsce ich popełnienia, daty wniosków, obywatelstwo poszukiwanej osoby oraz możliwość późniejszego wydania innemu Państwu.

Artykuł 18

Przekazanie osoby wydanej

1. Strona wezwana zawiadomi Stronę wzywającą w drodze określonej w artykule 12 ustęp 1, o swojej decyzji w przedmiocie wydania.

2. Każda odmowa wydania w części lub w całości powinna być uzasadniona.

3. W wypadku uwzględnienia wniosku Strona wzywająca powinna być zawiadomiona o miejscu i

dacie przekazania oraz o okresie aresztowania poszukiwanej osoby w celu wydania.

4. Z zastrzeżeniem wypadku określonego w ustępie 5 niniejszego artykułu, jeżeli osoba, która ma być wydana, nie zostanie odebrana w oznaczonym terminie, może zostać zwolniona po upływie 15 dni od tej daty, a zwalnia się ją w każdym wypadku po upływie 30 dni. Strona wezwana może odmówić jej wydania za to samo przestępstwo.

5. Jeżeli przekazanie lub odebranie osoby podlegającej wydaniu nie nastąpiło z powodu siły wyższej, Strona zainteresowana zawiadomi o tym drugą Stronę. Obie Strony porozumieją się co do nowej daty przekazania, a postanowienia ustępu 4 niniejszego artykułu będą miały odpowiednio zastosowanie.

Artykuł 19

Odroczenie wydania lub wydanie warunkowe

1. Strona wezwana, po podjęciu decyzji w sprawie wniosku o wydanie, może odroczyć wydanie poszukiwanej osoby w związku z jej ściganiem na terytorium tej Strony albo jeżeli ta osoba już została skazana, w celu odbycia przez nią na terytorium tej Strony kary za przestępstwo inne niż to, za które żąda się wydania.

2. Zamiast odroczenia wydania Strona wezwana może wydać tymczasowo taką osobę Stronie wzywającej na warunkach określonych w porozumieniu między tymi Stronami.

Artykuł 20

Przekazanie przedmiotów

1. Na wniosek Strony wzywającej Strona wezwana zabezpieczy i przekaże, w zakresie dopuszczonym przez jej prawo wewnętrzne, przedmioty:

- a) które mogą służyć jako dowody w postępowaniu sądowym lub
- b) które pochodzą z przestępstwa i były w chwili zatrzymania w posiadaniu osoby, która ma być wydana, albo zostały później znalezione.

2. Przekazanie przedmiotów określonych w ustępie 1 niniejszego artykułu nastąpi również w wypadku, gdy wydanie osoby, na które wyrażono zgodę, nie może nastąpić z powodu jej śmierci lub ucieczki.

3. Jeżeli powyższe przedmioty podlegają przypadkowi lub konfiskacie na terytorium Strony wezwanej, może ona, dla celów toczącego się postępowania karnego, tymczasowo je zatrzymać lub wydać pod warunkiem zwrotu.

4. Wszelkie prawa Strony wezwanej lub osób trzecich do tych przedmiotów będą jednak zastrzeżone. W wypadku istnienia takich praw przedmioty te powinny być niezwłocznie i bezpłatnie zwrócone Stronie wezwanej, po zakończeniu postępowania.

Artykuł 21

Tranzyt

1. Zgody na tranzyt przez terytorium jednej z Umawiających się Stron udziela się na wniosek skierowany w drodze określonej w artykule 12 ustęp 1 pod warunkiem, że dane przestępstwo nie jest uważane przez Stronę wezwaną do udzielenia tranzytu za przestępstwo polityczne lub przestępstwo wojskowe w rozumieniu artykułów 3 i 4 niniejszej konwencji.

2. Państwo wezwane do udzielenia tranzytu może odmówić zgody na tranzyt swojego obywatela w rozumieniu artykułu 6.

3. Z zastrzeżeniem postanowień ustępu 4 niniejszego artykułu niezbędne jest przedłożenie dokumentów określonych w artykule 12 ustęp 2.

4. W wypadku korzystania z drogi lotniczej stosuje się następujące postanowienia:

- a) jeżeli nie przewiduje się żadnego lądowania, Strona wzywająca zawiadomi Stronę, nad której terytorium następuje przelot, i potwierdzi istnienie jednego z dokumentów określonych w artykule 12 ustęp 2 punkt (a). W wypadku lądowania awaryjnego zawiadomienie to wywiera taki sam skutek jak wniosek o zastosowanie tymczasowego aresztowania określony w artykule 16 i Strona

wzywająca powinna wystąpić z formalnym wnioskiem o tranzyt;

b) jeżeli przewiduje się lądowanie, Strona wzywająca występuje z formalnym wnioskiem o tranzyt.

5. Każda ze Stron może jednak oświadczyć w chwili podpisania niniejszej konwencji albo w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia, że zezwoli na tranzyt osoby wyłącznie na wszystkich lub niektórych warunkach przewidzianych przy wydaniu. W takich wypadkach można stosować zasadę wzajemności.

6. Tranzyt osoby wydanej nie może nastąpić przez terytorium, gdzie istnieją podstawy do przypuszczenia, że jej życie lub wolność mogłyby być zagrożone w związku z jej rasą, wyznaniem, narodowością lub poglądami politycznymi.

Artykuł 22

Procedura

Jeżeli przepisy niniejszej konwencji nie stanowią inaczej, prawo Strony wezwanej jest wyłącznie właściwe do postępowania w przedmiocie wydania oraz stosowania tymczasowego aresztowania.

Artykuł 23

Języki

Przekazywane dokumenty sporządza się w języku Strony wzywającej lub Strony wezwanej. Strona wezwana może żądać ich tłumaczenia na wybrany przez siebie język urzędowy Rady Europy.

Artykuł 24

Koszty

1. Koszty związane z wydaniem, powstałe na terytorium Strony wezwanej, ponosi ta Strona.

2. Koszty związane z tranzytem przez terytorium Strony wezwanej do jego udzielenia ponosi Strona wzywająca.

3. W wypadku wydania z terytorium nie będącego metropolią Strony wezwanej, koszty przewozu między tym terytorium a metropolią Strony wzywającej ponosi Strona wzywająca. Powyższe stosuje się również do kosztów przewozu między terytorium nie będącym metropolią Strony wezwanej a jej metropolią.

Artykuł 25

"Środki zabezpieczające" - definicja

W rozumieniu niniejszej konwencji wyrażenie "środki zabezpieczające" oznacza wszelkie środki polegające na pozbawieniu wolności, orzekane przez sąd karny obok lub zamiast kary.

Artykuł 26

Zastrzeżenia

1. Każda z Umawiających się Stron może w chwili podpisania niniejszej konwencji albo składania dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia złożyć zastrzeżenie w odniesieniu do jednego lub kilku postanowień konwencji.

2. Każda z Umawiających się Stron, która złoży zastrzeżenie, powinna je niezwłocznie wycofać, jak tylko pozwoła na to okoliczności. Wycofanie zastrzeżeń następuje w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.

3. Umawiająca się Strona, która złoży zastrzeżenie do któregokolwiek z postanowień konwencji, może domagać się stosowania tego postanowienia przez inną Stronę tylko w takim zakresie, w jakim

sama je przyjęła.

Artykuł 27

Terytorialny zakres obowiązywania

1. Niniejszą konwencję stosuje się do terytoriów metropolitalnych Umawiających się Stron.
2. W odniesieniu do Francji konwencję stosuje się również do Algierii i departamentów zamorskich, a w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii - do Wysp Normandzkich i Wyspy Man.
3. Republika Federalna Niemiec może rozciągnąć stosowanie niniejszej konwencji na Land Berlin w drodze oświadczenia przekazanego Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy. Sekretarz Generalny przekaze to oświadczenie w drodze notyfikacji innym Stronom.
4. Na mocy bezpośredniego porozumienia między dwiema lub więcej Umawiającymi się Stronami zakres obowiązywania niniejszej konwencji może być rozciągnięty, na warunkach określonych w porozumieniu, na wszelkie terytoria jednej ze Stron, inne niż wymienione w ustępach 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, które Strona ta reprezentuje w stosunkach międzynarodowych.

Artykuł 28

Stosunki między niniejszą konwencją a porozumieniami dwustronnymi

1. Niniejsza konwencja uchyla postanowienia traktatów, umów lub porozumień dwustronnych, które w stosunkach między dwiema Umawiającymi się Stronami regulują zagadnienia ekstradycji, w odniesieniu do terytoriów, do których ma ona zastosowanie.
2. Umawiające się Strony mogą zawierać między sobą porozumienia dwu- lub wielostronne jedynie w celu uzupełnienia postanowień niniejszej konwencji lub ułatwienia stosowania zawartych w niej zasad.
3. Jeżeli w stosunkach między dwiema lub więcej Umawiającymi się Stronami wydanie następuje na podstawie jednolitego ustawodawstwa, Strony te mogą uregulować swoje wzajemne stosunki w zakresie wydania, opierając się wyłącznie na tym systemie, niezależnie od postanowień niniejszej konwencji. Taką samą zasadę stosuje się do dwóch lub więcej Umawiających się Stron, jeżeli w każdej z nich obowiązują przepisy prawne przewidujące wykonywanie na jej terytorium nakazów aresztowania wydanych na terytorium innej lub innych Stron. Umawiające się Strony, które wyłączyły lub zamierzają wyłączyć w swoich wzajemnych stosunkach stosowanie niniejszej konwencji, powinny na mocy postanowień niniejszego ustępu zawiadomić o tym w drodze notyfikacji Sekretarza Generalnego Rady Europy. Sekretarz Generalny zawiadamia inne Umawiające się Strony o wszelkich notyfikacjach przekazanych na mocy niniejszego ustępu.

Artykuł 29

Podpisanie, ratyfikacja i wejście w życie

1. Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisu dla Państw Członkowskich Rady Europy. Podlega ona ratyfikacji. Dokumenty ratyfikacyjne będą złożone Sekretarzowi Generalnemu Rady.
2. Konwencja wchodzi w życie po upływie 90 dni od daty złożenia trzeciego dokumentu ratyfikacyjnego.
3. Dla każdego Sygnatariusza, który ratyfikuje konwencję w terminie późniejszym, wchodzi ona w życie po upływie 90 dni od daty złożenia przez niego dokumentu ratyfikacyjnego.

Artykuł 30

Przystąpienie

1. Komitet Ministrów Rady Europy może zaprosić każde Państwo nie będące Członkiem Rady do przystąpienia do niniejszej konwencji. Uchwała dotycząca tego zaproszenia musi uzyskać jednomyślną zgodę Członków Rady, którzy ratyfikowali konwencję.

2. Przystąpienie następuje przez złożenie Sekretarzowi Generalnemu Rady dokumentu przystąpienia, który nabiera mocy po upływie 90 dni od daty jego złożenia.

Artykuł 31

Wypowiedzenie

Każda Umawiająca się Strona może wypowiedzieć niniejszą konwencję, w zakresie jej dotyczącym, w drodze zawiadomienia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wypowiedzenie nabiera mocy po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania takiej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Rady.

Artykuł 32

Notyfikacje

Sekretarz Generalny Rady Europy zawiadamia w drodze notyfikacji Państwa Członkowskie Rady oraz rząd każdego Państwa, które przystąpiło do niniejszej konwencji, o:

- a) złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia;
- b) dacie wejścia w życie konwencji;
- c) każdym oświadczeniu złożonym zgodnie z postanowieniami artykułu 6 ustęp 1 oraz artykułu 21 ustęp 5;
- d) każdym zastrzeżeniu złożonym zgodnie z artykułem 26 ustęp 1;
- e) wycofaniu każdego zastrzeżenia złożonego zgodnie z artykułem 26 ustęp 2;
- f) każdej notyfikacji o wypowiedzeniu otrzymanej zgodnie z postanowieniami artykułu 31 oraz o dacie, w której wypowiedzenie nabierze mocy.

Na dowód powyższego niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaże jego uwierzytelnione odpisy rządów Państw-Sygnatariuszy.

PROTOKÓŁ DODATKOWY DO EUROPEJSKIEJ KONWENCJI O EKSTRADYCYJ

Państwa Członkowskie Rady Europy, Sygnatariusze niniejszego protokołu, mając na uwadze postanowienia Europejskiej konwencji o ekstradycji, otwartej do podpisu w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r. (zwanej dalej konwencją), a w szczególności jej artykuły 3 i 9, uważając, że pożądane jest uzupełnienie tych artykułów w celu wzmocnienia ochrony ogólnoświatowej społeczności oraz jednostki, uzgodniły, co następuje:

Rozdział I

Artykuł 1

W celu stosowania artykułu 3 konwencji nie będą uznawane za przestępstwa polityczne:

- a) zbrodnie przeciwko ludzkości, określone w konwencji o zapobieganiu i karaniu zbrodni ludobójstwa, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1948 r.;
- b) przestępstwa określone w artykule 50 Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych z 1949 r., artykule 51 Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu z 1949 r., artykule 130 Konwencji genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych z 1949 r. i artykule 147 Konwencji genewskiej o ochronie osób cywilnych w czasie wojny z 1949 r.,
- c) inne podobne naruszenia prawa wojennego, obowiązującego w chwili wejścia w życie niniejszego

protokołu, oraz zwyczajów wojennych istniejących w tym samym czasie, nie uregulowanych już przez postanowienia wyżej wymienionych konwencji genewskich.

Rozdział II

Artykuł 2

Artykuł 9 konwencji zostaje uzupełniony następującym tekstem: Dotychczasowa treść artykułu 9 staje się ustępem 1 tego artykułu, a poniższe postanowienia tworzą odpowiednio ustępy 2, 3 i 4:

- "2. Wydanie osoby nie może nastąpić, jeżeli w Państwie trzecim, Stronie konwencji, w sprawie o przestępstwo lub przestępstwa, w odniesieniu do których wnioski zostały złożone, zostało wydane prawomocne orzeczenie i jeżeli:
- a) oskarżonego uniewinniono;
 - b) karę pozbawienia wolności lub inny orzeczony środek:
 - i) wykonano w całości,
 - ii) zastosowano ułaskawienie lub amnestię co do całości lub nie wykonanej części kary;
 - c) sąd skazując oskarżonego odstąpił od wymierzenia kary.
3. Jednakże w wypadkach wskazanych w ustępie 2 wydanie może nastąpić, jeżeli:
- a) przestępstwo, za które zapadło orzeczenie, zostało popełnione przeciwko osobie, instytucji lub dobru o charakterze publicznym w Państwie wzywającym;
 - b) osoba, wobec której zapadło orzeczenie, jest osobą publiczną w Państwie wzywającym;
 - c) przestępstwo, za które zapadło orzeczenie, popełniono w całości lub w części na terytorium Państwa wzywającego albo w miejscu traktowanym jak jego terytorium.
4. Postanowienia ustępów 2 i 3 nie wyłączają stosowania szerszych uregulowań wewnętrznych, odnoszących się do zasady *ne bis in idem*, dotyczących zagranicznych orzeczeń w sprawach karnych."

Rozdział III

Artykuł 3

1. Niniejszy protokół jest otwarty do podpisu dla Państw Członkowskich Rady Europy, które podpisały konwencję. Podlega on ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia będą składane Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

2. Protokół wchodzi w życie po upływie 90 dni od daty złożenia trzeciego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

3. W odniesieniu do Państwa, które podpisało protokół, a następnie go ratyfikuje, przyjmie lub zatwierdzi, wchodzi on w życie po upływie 90 dni od daty złożenia przez nie dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

4. Żadne Państwo Członkowskie Rady Europy nie może ratyfikować, przyjąć lub zatwierdzić niniejszego protokołu bez równoczesnej lub uprzedniej ratyfikacji konwencji.

Artykuł 4

1. Każde Państwo, które przystąpiło do konwencji, może przystąpić do niniejszego protokołu po jego wejściu w życie.

2. Przystąpienie następuje przez złożenie Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy dokumentu przystąpienia, który nabiera mocy po upływie 90 dni od daty jego złożenia.

Artykuł 5

1. Każde Państwo może w chwili podpisania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia określić terytorium lub terytoria, do których stosuje się niniejszy protokół.

2. Każde Państwo może w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia albo w terminie późniejszym, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, rozszerzyć stosowanie niniejszego protokołu na terytorium inne niż określone

w oświadczeniu, które reprezentuje w stosunkach międzynarodowych albo w imieniu którego ma prawo podejmowania takich działań.

3. Każde oświadczenie złożone w trybie ustępu poprzedzającego może być wycofane w odniesieniu do określonego w nim terytorium, zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 8 niniejszego protokołu.

Artykuł 6

1. Każde Państwo może w chwili podpisania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia oświadczyć, że nie przyjmuje rozdziału I lub rozdziału II.

2. Każda Umawiająca się Strona może wycofać oświadczenie złożone przez nią w trybie ustępu poprzedzającego, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, które nabierze mocy od daty jego otrzymania.

3. Składanie zastrzeżeń do postanowień niniejszego protokołu nie jest dopuszczalne.

Artykuł 7

Europejski Komitet do Spraw Problematyki Przemocności (CDPC) Rady Europy powinien być informowany o stosowaniu niniejszego protokołu i powinien dołożyć wszelkich starań dla ułatwienia polubownego rozstrzygnięcia wszelkich sporów, jakie mogą wyniknąć w trakcie jego stosowania.

Artykuł 8

1. Każda Umawiająca się Strona może, w zakresie jej dotyczącym, wypowiedzieć niniejszy protokół w drodze zawiadomienia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy.

2. Wypowiedzenie to nabierze mocy po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego.

3. Wypowiedzenie konwencji powoduje automatycznie wypowiedzenie niniejszego protokołu.

Artykuł 9

Sekretarz Generalny Rady Europy zawiadamia w drodze notyfikacji Państwa Członkowskie Rady oraz każde Państwo, które przystąpiło do konwencji, o:

- a) podpisaniu niniejszego protokołu;
- b) złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c) każdej dacie wejścia w życie niniejszego protokołu, zgodnie z artykułem 3;
- d) każdym oświadczeniem otrzymanym zgodnie z postanowieniami artykułu 5 i o każdym wycofaniu takiego oświadczenia;
- e) każdym oświadczeniem złożonym w myśl postanowień artykułu 6 ustęp 1;
- f) wycofaniu każdego oświadczenia, dokonany w myśl postanowień artykułu 6 ustęp 2;
- g) każdym zawiadomieniem otrzymanym w myśl postanowień artykułu 8 oraz o dacie, w której wypowiedzenie nabierze mocy.

Na dowód powyższego niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszy protokół.

Sporządzono w Strasburgu dnia 15 października 1975 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaze jego uwierzytelnione odpisy Państwom-Sygnatariuszom oraz Państwom, które przystąpiły do protokołu.

DRUGI PROTOKÓŁ DODATKOWY DO EUROPEJSKIEJ KONWENCJI O EKSTRADYCYI

Państwa Członkowskie Rady Europy, Sygnatariusze niniejszego protokołu, dążąc do ułatwienia stosowania w zakresie przestępstw skarbowych Europejskiej konwencji o ekstradycji, otwartej do podpisu dnia 13 grudnia 1957 r. (zwanej dalej "konwencją"), uważając również za pożądane uzupełnienie konwencji w niektórych innych kwestiach, uzgodniły, co następuje:

Rozdział I

Artykuł 1

Ustęp 2 artykułu 2 konwencji uzupełnia się następującym postanowieniem:

"Powyższe stosuje się również do przestępstw, które są zagrożone jedynie karami o charakterze finansowym".

Rozdział II

Artykuł 2

Artykuł 5 konwencji zostaje zastąpiony przez następujące postanowienia:

"Przestępstwa skarbowe

1. Wydanie za przestępstwa podatkowe, celne i dewizowe pomiędzy Umawiającymi się Stronami następuje zgodnie z postanowieniami konwencji, jeżeli dane przestępstwo, według prawa Strony wezwanej, odpowiada przestępstwu takiego samego rodzaju.

2. Nie można odmówić wydania na tej podstawie, że prawo Strony wezwanej nie przewiduje takiego samego rodzaju opłaty lub podatku albo nie reguluje w ten sam sposób opłat, podatków, ceł i obrotu dewizowego jak prawo Strony wzywającej."

Rozdział III

Artykuł 3

Konwencję uzupełnia się następującymi postanowieniami:

"Orzeczenia zaoczne

1. Jeżeli Umawiająca się Strona wystąpiła do innej Umawiającej się Strony o wydanie osoby, w celu wykonania kary lub środka zabezpieczającego, orzeczonych zaocznie, Strona wezwana może odmówić wydania w tym celu, jeżeli uzna, że postępowanie, w którego wyniku zostało wydane orzeczenie, nie zapewniło minimum praw do obrony przysługujących każdej osobie oskarżonej o popełnienie przestępstwa. Jednakże wydanie może nastąpić, jeżeli Strona wzywająca zagwarantuje w sposób uznany za wystarczający, że sprawa osoby, o której wydanie wnosi, będzie ponownie rozpoznana z zagwarantowaniem praw do obrony. Decyzja ta uprawnia Stronę wzywającą do wykonania tego orzeczenia, jeżeli osoba skazana nie wnieśli sprzeciwu lub, w razie jej sprzeciwu, do wszczęcia postępowania przeciwko osobie wydanej.

2. Strona wzywająca nie może traktować jako doręczenia w rozumieniu przepisów postępowania karnego, toczącego się w tym Państwie, zawiadomienia osoby, której wydania żąda, dokonanego przez Stronę wezwaną, o wydanym przeciwko niej orzeczeniu zaocznym."

Rozdział IV

Artykuł 4

Konwencję uzupełnia się następującymi postanowieniami:

"Amnestia

Wydanie nie następuje za przestępstwo objęte amnestią w Państwie wezwanym, jeżeli przestępstwo to mogło być ścigane na mocy ustawodawstwa karnego tego Państwa."

Rozdział V

Artykuł 5

Ustęp 1 artykułu 12 konwencji zostaje zastąpiony przez następujące postanowienia:

"Wniosek sporządza się na piśmie i przekazuje przez Ministerstwo Sprawiedliwości Strony wzywającej do

Ministerstwa Sprawiedliwości Strony wezwanej; jednakże korzystanie z drogi dyplomatycznej nie jest wyłączone. Dwie lub więcej Stron mogą uzgodnić między sobą bezpośrednio inne sposoby porozumiewania się."

Rozdział VI

Artykuł 6

1. Niniejszy protokół jest otwarty do podpisu dla Państw Członkowskich Rady Europy, które podpisały konwencję. Podlega on ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia będą składane Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

2. Protokół wchodzi w życie po upływie 90 dni od daty złożenia trzeciego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

3. W odniesieniu do Państwa, które podpisało protokół, a następnie go ratyfikuje, przyjmie lub zatwierdzi, wchodzi on w życie po upływie 90 dni od daty złożenia przez nie dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

4. Żadne Państwo Członkowskie Rady Europy nie może ratyfikować, przyjąć lub zatwierdzić niniejszego protokołu bez równoczesnej lub uprzedniej ratyfikacji konwencji.

Artykuł 7

1. Każde Państwo, które przystąpiło do konwencji, może przystąpić do niniejszego protokołu po jego wejściu w życie.

2. Przystąpienie następuje przez złożenie Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy dokumentu przystąpienia, który nabiera mocy po upływie 90 dni od daty jego złożenia.

Artykuł 8

1. Każde Państwo może w chwili podpisania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia określić terytorium lub terytoria, do których stosuje się niniejszy protokół.

2. Każde Państwo może, w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia albo w terminie późniejszym, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, rozszerzyć stosowanie niniejszego protokołu na terytorium inne niż określone w oświadczeniu, które reprezentuje w stosunkach międzynarodowych albo w imieniu którego ma prawo podejmowania takich działań.

3. Każde oświadczenie złożone w trybie ustępu poprzedzającego może być wycofane w odniesieniu do określonego w nim terytorium w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wycofanie nabierze mocy po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.

Artykuł 9

1. Zastrzeżenia złożone przez Państwo w stosunku do jakiegokolwiek postanowienia konwencji odnoszą się również do niniejszego protokołu, chyba że Państwo złoży oświadczenie odmiennej treści w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

2. Każde Państwo może w chwili podpisania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia oświadczyć, że zastrzega sobie prawo do:

- a) nieprzyjęcia rozdziału I;
- b) nieprzyjęcia rozdziału II lub przyjęcia go jedynie w zakresie niektórych przestępstw albo niektórych kategorii przestępstw określonych w artykule 2;
- c) nieprzyjęcia rozdziału III lub przyjęcia jedynie ustępu 1 artykułu 3;
- d) nieprzyjęcia rozdziału IV;
- e) nieprzyjęcia rozdziału V.

3. Każda Umawiająca się Strona może wycofać zastrzeżenie złożone przez nią w trybie ustępu poprzedzającego, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, które nabierze mocy od daty jego otrzymania.

4. Umawiająca się Strona, która złożyła do niniejszego protokołu zastrzeżenie odnoszące się do jednego z postanowień konwencji lub która złożyła zastrzeżenie odnoszące się do jednego z postanowień niniejszego protokołu, nie może żądać stosowania tego postanowienia przez inną Umawiającą się Stronę; może jednak, jeżeli jej zastrzeżenie jest częściowe lub warunkowe, domagać się stosowania tego postanowienia w takim zakresie, w jakim sama je przyjęła.

5. Żadne inne zastrzeżenie do postanowień niniejszego protokołu nie jest dopuszczalne.

Artykuł 10

Europejski Komitet do Spraw Problematyki Przestępczości (CDPC) Rady Europy powinien być informowany o stosowaniu niniejszego protokołu i powinien dołożyć wszelkich starań dla ułatwienia polubownego rozstrzygnięcia wszelkich sporów, jakie mogą wyniknąć w trakcie jego stosowania.

Artykuł 11

1. Każda Umawiająca się Strona może, w zakresie jej dotyczącym, wypowiedzieć niniejszy protokół w drodze zawiadomienia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy.

2. Wypowiedzenie nabierze mocy po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego.

3. Wypowiedzenie konwencji powoduje automatycznie wypowiedzenie niniejszego protokołu.

Artykuł 12

Sekretarz Generalny Rady Europy zawiadamia w drodze notyfikacji Państwa Członkowskie Rady oraz każde Państwo, które przystąpiło do konwencji, o:

- a) każdym podpisaniu niniejszego protokołu;
- b) złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c) każdej dacie wejścia w życie niniejszego protokołu, zgodnie z artykułami 6 i 7;
- d) każdym oświadczeniem otrzymanym zgodnie z postanowieniami artykułu 8 ustępy 2 i 3;
- e) każdym oświadczeniem otrzymanym zgodnie z postanowieniami artykułu 9 ustęp 1;
- f) każdym zastrzeżeniem złożonym zgodnie z postanowieniami artykułu 9 ustęp 2;
- g) wycofaniu każdego zastrzeżenia, dokonanym w myśl postanowień artykułu 9 ustęp 3;
- h) każdym zawiadomieniem otrzymanym zgodnie z postanowieniami artykułu 11 oraz o dacie, w której wypowiedzenie nabierze mocy.

Na dowód powyższego niżej podpisani, należycie w tym celu uppełnomocnieni, podpisali niniejszy protokół.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r., w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaze jego uwierzytelnione odpisy Państwom-Sygnatariuszom oraz Państwow, które przystąpiły do protokołu.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją i protokołami, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- konwencja i protokoły zostały uznane za słuszne w całości, jak i każde z postanowień w nich zawartych;
- są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone;
- będą one niezmiennie zachowywane, z uwzględnieniem oświadczeń dotyczących odmowy w każdym przypadku wydawania własnych obywateli, a także określenia pojęcia "obywatele", oznaczającego również cudzoziemców, którzy uzyskali w Polsce azyl.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 30 kwietnia 1993 r.

Przypisy:

* Z dniem 1 stycznia 2004 r. przepisy nin. Konwencji w dziedzinie ekstradycji mające zastosowanie w stosunkach między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej zostały zastąpione, bez uszczerbku dla ich stosowania w relacjach między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej i państwami trzecimi, przez odnośne przepisy decyzji ramowej Rady nr 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi

(Dz.U.U.E.L.02.190.1), zgodnie z art. 31 ust. 1 przywołanej decyzji ramowej.